

РЕШЕНИЕ

№ 5013

гр. София, 02.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. III-Б СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Теменужка Симеонова

Членове: Хрипсима К. Мъгърдичян
Георги Кацаров

при участието на секретаря Михаела Огн. Митова
като разгледа докладваното от Теменужка Симеонова Въззивно гражданско дело № 20231100500471 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С решение от 26.07.2018 г. по гр.д. № 67372/16 г., СРС, III ГО, 150 с-в е **признал за установено** по реда на чл.422 ГПК, във вр. счл.415 ГПК на основание чл.124 от ГПК, по отношение на В. Ц. Х., ЕГН *****, с постоянен адрес гр.София, общ.Искър, ж.к.*****, и Л. Л. К., ЕГН *****, с постоянен адрес гр.София, общ.Искър, ж.к.'***** ап.19, че дължат солидарно на „Т.С.“ ЕАД, ЕИК ***** представлявано от изпълнителния директор Г.Х.Б., със седалище и адрес на управление гр.София, ул.'*****', сума за консумирана топлинна енергия в общ размер на 2128,99 лева, от които 1783,97 лева-главница, представляваща стойност на незаплатена топлинна енергия за периода 01.06.2013 г. - 30.04.2015 г., и 281,16 лева - законна лихва за забава от 31.07.2013 г. до 06.07.2016 г., както и 55,75 лева представляваща главница стойност на такса за извършена и незаплатена услуга за дялово разпределение и 8,11 лева, представляваща мораторна лихва, върху посочената главница, ведно със законната лихва от датата на депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК - 13.07.2016 г., до окончателното изплащане на сумите. **Осъдил е** на основание чл.78, ал.1 от ГПК, В. Ц. Х., ЕГН

***** с постоянен адрес гр.София, общ.Искър, ж.к.***** и Л. Л. К., ЕГН *****, с постоянен адрес гр.София, общ.Искър, ж.к.*****, да заплатят на „Т.С.“ ЕАД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление гр.София, ж.к.“Красно село“, ул.“*****“, представлявано от изпълнителния директор Г.Х.Б., сумата от 347,09 лева, представляваща направени разноси в заповедното производство по гр.д. №38370/2016 г. по описа на СРС, 150 състав. Осъдил е основание чл.78, ал.1 от ГПК, В. Ц. Х., ЕГН ***** с постоянен адрес гр.София, общ.Искър, ж.к.***** и Л. Л. К., ЕГН *****, с постоянен адрес гр.София, общ.Искър, ж.к.*****, да заплатят на „Т.С.“ ЕАД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление гр.София, ж.к.Жрасно село“, ул.“*****“, представлявано от изпълнителния директор Г.Х.Б., сумата от 781,01 лева, представляваща направени разноси в настоящото исково производство.

С определение от 29.07.2022 г. по гр.д. № 67372/2016 г., постановено по реда на чл.248 ГПК, СРС, III ГО, 150 състав е **изменил** решение № 458396 от 26. 07. 2018 г. в частта за разноските, като е **осъдил** на основание чл. 78, ал. 1 във връзка с ал. 8 от Гражданския процесуален кодекс В. Ц. Х. и Л. Л. К., и двамата с адрес град София, ж. к. *****, бл. *****, да заплатят на „Т.С.“ ЕАД, ЕИК ***** седалище и адрес на управление град София, ж. к. „Красно село, ул. „*****“, сумата 92 лева и 58 стотинки, представляваща разноси в заповедното производство, и сумата 531 лева и 1 стотинка, представляваща разноси в първоинстанционното исково производство. Определението е обжалвано с **частна жалба** вх. № 25068185/ 17.10.2022 г. само от единия ответник, а именно Л. Л. К., ЕГН *****, с постоянен адрес гр.София, общ.Искър, ж.к.*****“, ап.32 с мотиви, изложени в нея. Моли да бъде отменено в частта, в която съдът е уважил присъдените разноси за вещи лица. Счита, че определението е нищожно, като издадено от незаконен състав, а именно 150-ти състав, като председателят на състава съдия Маргарита Димитрова е „назначена“ без избор да гледа установителния иск по делото като се твърди, че е налице конфликт на интереси и съгласно разпоредбата на чл.22, ал.1, т.5 от ГПК не може да участва в производството по гр.д. № 67372/2016 г. Твърди се още, че и в двете експертизи са наведени неверни факти и обстоятелства, кореспондиращи с чл.291 НК, че не са пълни и ясни, както е приел решаващият съдия, а на СТЕ са поставени недопустими правни въпроси. Моли процесното определение да бъде отменено и делото върнато за законно разпределение на случаен принцип, а алтернативно да

бъде отменено в частта, в която са определени разноски за двете експертизи.

Ответникът по частна жалба „Т.С.“ ЕАД, ЕИК ***** седалище и адрес на управление град София, ж. к. „Красно село, ул. „***** не взема становище по нея.

Решението от 26.07.2018 г. е обжалвано с въззивна жалба от двамата ответници В. Ц. Х., ЕГН *****, с постоянен адрес гр.София, общ.Искър, ж.к.***** и Л. Л. К., ЕГН *****, с постоянен адрес гр.София, общ.Искър, ж.к.*****, ап.32, чрез пълномощника им по делото адвокат Д. С. от ВрАК, с адрес: гр.София, ул.“Верила“ 1, офис 3 с мотиви, изложни в жалбата. Твърдят, че е предявен солидарен иск срещу двамата ответници за доставена ТЕ, главница и лихви и дялово разпределение главница и лихви и като основание е посочено чл.32 СК, но този иск е недопустим, тъй като двамата ответници не са съпрузи. Искът е недопустим срещу Л. Л. К., ЕГН ***** и защото, тъй е отстранен от жилището с бракоразводно решение от 21.07.2014 г. по в.гр.д. № 616/14 г. на СГС, 1-ви брачен състав. Развиват се доводи, че издадената заповед по чл.410 ГПК и съдебното решение са невалидни, постановени при липсата на компетентност, че заповедта по чл.410 ГПК е нищожна, като в този смисъл са изложени пространни мотиви, включително и с международен елемент по приложение на европейското право, на правото на ЕС за договорите от разстояния, на чл.17, ал.3 от Конституцията на РБългария.Сочи се още, че съдебното решение е невалидно, недопустимо и неправилно, издадено в противоречие с обективни закони на земята, в противоречие с европейското право, на правото на ЕС за договорите от разстояния, на чл.17, ал.3 от Конституцията на РБългария. Излагат се твърдения, че претендираните суми не се дължат, защото липсва валидна облигационна връзка между страните, че СРС неправилно е възприел разпоредбата на чл.13 от Директива 2006/32/ЕС, в която е залегнало правото да се заплаща реално потребената енергия, позовават се на нормата на чл.62 от ЗЗП и чл.9 от ЕО 97/7 за непоръчаните доставки. Счита се, че нормативната уредба, регламентираща топлоснабдяването-ЗЕ, Наредба 16-334/06.04.2007 е в противоречие с Конституцията на РБ-чл.17 и чл.19, с чл.21 от Директива ЕС/32/2006 г., ЕКЗПЧОС, както и законите на физиката. Сочи се още, че неправилно са определени технологичните разходи и т.н. Направено е възражение, досежно разноските, като се твърди, че въобще не е

дължимо юрисконсултско възнаграждение, не са дължими депозитите за приетите СТЕ и ССЕ.

Моли се процесното решение да бъде отменено и да бъде приложено общностното право. Претендира присъждане на разноски, включително адвокатски хонорар за първата и въззивната инстанции.

Въззиваемото дружество „Т.С.“ ЕАД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление: гр.София, ул.“***** не взема становище по въззивната жалба.

Третото лице помагач „Т.С.“ ЕООД също не взема становище по въззивната жалба.

СГС приема, че въззивната жалба е подадена в срока по чл.259, ал.1 от ГПК от надлежна страна и е процесуално допустима.

Съгласно чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалвана му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Процесното първоинстанционно решение е валидно и допустимо, поради което въззивният съд дължи произнасяне по отношение на правилността му.

От фактическа страна:

Предявени са искове по реда на чл.422, ал.1 ГПК във вр. с чл.415 от ГПК, с правно основание чл.79, ал.1, пр.1 ЗЗД, във вр. с чл.150 от ЗЕ и чл.86 от ЗЗД за признаване за установено между страните, че ответниците В. Ц. Х., ЕГН ***** и Л. Л. К., ЕГН ***** дължат солидарно на ищцовото дружество „Т.С.“ ЕАД сума за консумирана топлинна енергия в общ размер на 2128 99 лева от които 1783,97 лева - главница, представляваща стойност на незаплатена топлинна енергия за периода 01.06.2013 г. - 30.04.2015 г и 81,1 лева - законна лихва за забава от 31.07.2013 г. до 06.07.2016 г., както и 55,75 лева представляваща главница стойност на такса за извършена и незаплатена услуга за дялово разпределение и 8,11 лева, представляваща мораторна лихва, върху посочената главница, ведно със законната лихва от датата на депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК – 13.07.2016 г. до окончателното изплащане на сумите.

Ищецът „Т.С.“ ЕАД твърди, че е депозирало заявление за издаване на

заповед за изпълнение по чл.410 ГПК срещу ответниците, въз основа на което е образувано гр.д № 38370/2016 г. по описа на СРС 150 състав, а подаденото заявление е уважено. В срока по чл.414 ГПК, ответниците са депозирали възражение срещу издадената заповед за изпълнение, поради което ищецът е получил указания, че може да предяви иск относно вземането си в едномесечен срок, като довнесе дължимата държавна такса, което е направено и в законоустановения срок по чл.415 от ГПК са предявени иски срещу ответниците за установяване съществуването на вземането за консумирана и незаплатена топлинна енергия за топлоснабден имот - апартамент № 9, находящ се в гр.София, общ.Искър, ж.к.,„*****“, *****, за периода месец 01.06.2013 г.-30.04.2015 г. Твърди се още, че ответниците, като ползватели на процесния имот, са клиенти на топлинна енергия за битови нужди по см. на параграф 190 от ДР на ЗЕ, че съгласно чл.150, ал.1 от ЗЕ продажбата на такава се осъществява при публично известни и влезли в сила Общи условия, изготвени от „Т.С.“ ЕАД и са одобрени от КЕВР, имащи силата на договор между топлопреносното предприятие и потребители за битови нужди, без да е необходимо изричното им приемане от страна на потребителите, че ответниците не са упражнили правата си по чл.150, ал.3 от ЗЕ /чл.Юба, ал.3 от ЗЕЕЕ/, и спрямо тях са влезли в сила ОУ, одобрени с Решение №ОУ-002/07.01.2008 г. на ДКЕВР, публикувани във в-к „Дневник“ на 14.01.2008 г., в сила от 13.02.2008 г. и ОУ, одобрени с Решение №ОУ-02/03.02.2014 г. на ДКЕВР, публикувани във в-к „24 часа“ и в-к „19 минути“, в сила от 14.03.2014 г., че съгласно ОУ ответниците, като потребители и купувачи на топлинна енергия са били длъжни да заплащат месечните суми за топлинна енергия в 30-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят, като с изтичането на последния ден от месеца, ответниците са изпаднали в забава за тази сума, че съгласно чл.33, ал.1 от ОУ в сила от 12.03.2014 г., клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия в 30-дневен срок от датата на публикуването им на интернет страницата на продавача, че ищцовото дружество ежесмесечно удостоверява публикуването в интернет страницата на данни за дължимите суми за топлинна енергия за отоплителен сезон 2014 г. за м.февруари, до месец август включително, в присъствието на нотариус, като са съставени констативни протоколи, удостоверено е и осигуряването на интернет достъп до индивидуалните партии на битовите клиенти в масивите на дружеството, чрез официалната

му интернет страница. Твърди, че съгласно приложените извлечения от сметки за абонатен № 273689, ответниците са използвали доставяна от дружеството топлинна енергия за процесния период и не са погасили задълженията си, поради което дължат и лихви за забава.

Ответниците В. Ц. Х., ЕГН ***** и Л. Л. К., ЕГН ***** в законоустановения срок по чл. 131 ГПК са депозирали отговор на исковата молба, с който са оспорили предявените искове.

Третото лице-помагач не е взело становище по исковете. По делото са били приети ССЕ и СТЕ. От СТЕ се установява, че сградата, в която се намира процесния имот е с непрекъснато топлоподаване през процесния период, като ищцовото дружество ежесечно е извършвала отчети на общ топломер в АС, че дяловото разпределение за етажната собственост и имота на ответника, извършвано от ФДР „Т.С.” ЕООД, е в съответствие с методиката, нормативната уредба, проверените документи и данни от уреди за сградата и имота, че изравнителната сума за процесния период е -360,28 лева /за доплащане/, че извършените измервания в АС, начислени по фактури, дялово разпределение и остойностяване на потребената топлинна енергия/ТЕ/ за абоната, са в съответствие с изискванията на действащата наредба за топлоснабдяване и цени на топлинна енергия за процесния период, че за сметка на ищцовото дружество са отчислявани технологични разходи за АС, в размер, съгласно данни за подгревателите от производител и във връзка с нормативните разпоредби, че през процесния период в абонатната станция/АС/ на етажната собственост е действал общ топломер от търговски тип, преминавал периодично метрологичен контрол, съгласно изискванията на Наредбата. Установява се, че общата сума за топлинна енергия, начислена от ищеца във фактури за абоната е 2187,63 лева, от която 435,92 лева за отопление на имот, 171,48 лева - за сградна инсталация и 1580,23 лева - за БГВ. Според ССЕ, по делото няма данни за извършени плащания на суми за ТЕ през процесния период, както и че общият размер на претендираните от ищцовото дружество суми са в размерите, посочени в исковата молба.

От правна страна:

Въззивната инстанция намира, че твърдението на въззивниците/ответници за недопустимост на иска, поради липсата на пасивната им процесуална легитимация, като сумите се претендират

солидарно срещу двамата, но бракът между страните е прекратен с развод, а К. е принудително отстранен от процесното жилище по силата на съдебното решение, се явява неоснователно. От представения и приет по делото н.а. за дарение на недвижим имот № 57, н.дело № 48/2002 г. е видно, че Л. Л. К. и В. Ц. К.а са дали процесното жилище на дъщеря си Д.Л. К.а, като дарителите са си запазили пожизнено и безвъзмездно правото на ползване върху имота, предмет на сделката. При тези данни, двамата ответници, в качеството си на ползватели, се явяват потребители на топлинна енергия за битови нужди и клиенти на топлинна енергия по см. на чл. 153, ал.1 от ЗЕ, поради което продавачът събира дължимите суми и от двамата, като отговорността им е солидарна, до момента в който бъде открита партида на името на ползващият имота съпруг или на името на новия собственик. Фактът, че ищцовото дружество е открило служебна партида на името на новия собственик, след констатираната промяна в собствеността на имота, не дерогира задълженията на предишните собственици да уведомят топлопреносното дружество за настъпилата промяна в отношенията между ползвателите, бивши съпрузи. Във връзка с твърдението, че ответникът К. не е ползвал процесното жилище, то следва да бъде отбелязано, че действащото законодателство не отдава значение на факта дали ТЕ е ползвана лично от собственика или притежателят на ограничено вещно право на ползване, а дали такава ТЕ е била подавана към имота. Този извод следва при съпоставяне на текстовете на пар.1, т.42 и чл. 153, ал.1 от ЗЕ с текстовете на чл.58 и сл. от Общите условия. След като имотът е бил ползван само от единия от съпрузите със запазено право на ползване, отношенията между бившите съпрузи, произтичащи от този факт, следва да бъдат уредени между тях, т.е. това са вътрешни отношения. Това обстоятелство би имало значение само ако ищецът е бил уведомен, че имотът се ползва само от един от ползвателите, респ. ако е представен споразумителен протокол за разпределяне на топлинната енергия между тях. Такова споразумение между ползвателите липсва по делото, поради което двамата ответници, в качеството си на ползватели, се явяват потребители на топлинна енергия за битови нужди.

Съгласно чл.153 от ЗЕ, всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда-етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение по чл.140,

ал.1, т.2 на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в съответната наредба по чл.36, ал.3. Съгласно § 1, т. 2а. (нова - ДВ, бр. 54 от 2012 г., в сила от 17.07.2012 г.) от ЗЕ “Битов клиент“ е клиент, който купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за собствени битови нужди.

Според разпоредбата на чл.150, ал.1 от ЗЕ / обн. ДВ 107/2003г./ и действащата преди нея норма на чл. 106а ал. 1 от ЗЕЕЕ / отм./ продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на потребители на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕР. Следователно между страните за процесния период е сключен договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди при публично известни Общи условия за продажба, съответно одобрение с Решение ОУ-026/11.05.2002г. на ДКЕВР и Решение № ОУ-067/12.12.2005г. на ДКЕВР. Съгласно разпоредбата на чл.139, ал.1 от ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда -етажна собственост, се извършва по система за дялово разпределение. Начинът за извършване на дяловото разпределение е регламентиран в ЗЕ /чл.139 -чл.148/ и в действащите към процесния период Наредба за топлоснабдяването / отм./, Наредба № 2 от 28.05.2004 год. за топлоснабдяването /Обн. ДВ, бр.68 от 03.08.2004 год., отм. ДВ, бр.34 от 24.04.2007 год. и Наредба № 16-334 от 06.04.2007 год. за топлоснабдяването /Обн. ДВ, бр.34 от 24.04.2007 год./. Топлинната енергия за отопление на сграда-етажна собственост, се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите /чл.142, ал.2 от ЗЕ и съответстващата норма в отм. ЗЕЕЕ/, като според чл.145, ал.1 от закона топлинната енергия за отопление на имотите в сграда-етажна собственост, при прилагане на дялово разпределение чрез индивидуални топломери се определя въз основа на показанията на топломерите в отделните имоти.

Няма данни по делото ответниците да са се възползвали от предвиденото рекламационно производство и да са оспорили изготвените от третото лице-помагач изравнителни сметки под формата на дялови разпределения в установените срокове, поради което, съдът намира, че

разпределението е извършено по описания и отразен от СТЕ начин в съответствие с нормативната уредба. Освен това, няма данни ответниците да са заявили надлежно възраженията си срещу начисленията и отчетите съгласно чл. 32, ал.3 от Общите условия, нито в срока за рекламации за отчет на уредите и разпределението по чл. 70, ал.6 от Наредбата за топлоснабдяването.

Настоящият съдебен състав счита, че не е компетентен да разгледа възражение за нищожност на клаузата от ОУ, тъй като съгласно разпоредбата на чл. 21, ал. 1, т. 4 от ЗЕ за регулиране на дейностите по производството, преноса и разпределението на електрическата енергия и природен газ, производството и преноса на топлинна енергия, общите условия на договорите, предвидени в този закон се одобряват от ДКЕВР. За изпълнение на своите правомощия, комисията се произнася с мотивирани решения (чл. 13, ал. 2), които съгласно чл. 13. ал. 7 от ЗЕ подлежат на обжалване пред Върховен административен съд, като обжалването не спира изпълнението на решението. Освен това Законът за енергетиката е специален по отношение на Закона за защита на потребителите, тъй като регулира по-тесен кръг обществени отношения - ползването на топлинна енергия. В случая следва да се има предвид и разпоредбата на чл. 150, ал. 3 от ЗЕ, която предоставя възможност за потребителите, които не са съгласни с предвидените в ОУ разпоредби, в срок от 30 дни след влизането им в сила да внесат в съответното топлопреносно предприятие заявление, в което да предложат специални условия. Отново няма данни по делото ответникът да е упражнил правото си да възрази срещу цитираните ОУ, предвид което може да се направи обоснован извод, че го приема.

Относно позоваването на няколко Директиви от страна на двамата въззивници/ответници/, настоящата инстанция приема следното:

Съгласно чл.249, ал.3 от Договора за създаване на европейска общност, директивата няма пряко действие, тя има обвързващо действие по отношение на резултата, който трябва да бъде постигнат във всяка държава членка, до която е адресиран, но отделните страни сами избират формите и средствата, чрез които да постигнат този резултат. За разлика от тях регламентът има пряко действие. Той трябва да се прилага в своята цялост във всички страни от Европейския съюз. Разпоредбите на Директива

93/13/ЕИО на Съвета от 5 април 1993 г. относно неравноправните клаузи в потребителските договори, която също няма пряко действие, са въведени в националното право със Закона за защита на потребителите /ЗЗП/ и по точно с чл. 143 и сл. от него. Тези норми, обаче, са приложими по отношение на такива клаузи от съдържанието на сключен между потребител и търговец договор, които са определени по общо съгласие на страните по него, а не и в случаите, когато определени права или задължения на съдоговорителите са нормативно установени, както е в процесната хипотеза, в която те са предвидени в ЗЕ и в Наредба № 16-334 от 06.04.2007 г. за топлоснабдяването. Ето защо всички направени възражения, свързани с неравноправността на клаузите, въз основа на които ответникът дължи цената на потребената топлинна енергия, не следва да бъдат обсъждани, тъй като те са установени със законови и подзаконови разпоредби, а не с уговорки, предвидени по общата воля на страните в съдържанието на сключената между тях сделка. Дори и при приемане на противен извод от горния, е необходимо да се отбележи, че не се касае за клаузи, върху които потребителят не може да влияе - чл. 146, ал. 2 ЗЗП, с идентично съдържание като чл. 3, т. 2 от Директива 93/13/ЕИО на Съвета относно неравноправните клаузи на потребителските договори). Този извод е верен, тъй като съгласно чл. 150, ал. 3 (ред. до изм. ДВ, бр. 54 от 2012 г., в сила от 17.07.2012 г.) ЗЕ потребителите, които не са съгласни с ОУ имат право да внесат в съответното топлопреносно предприятие заявление, в което да предложат специални условия, като предложените от потребителите и приети от топлопреносните предприятия специални условия се отразяват в писмени допълнителни споразумения. В случая несъмнено е, че Общите условия на ищцовото дружество са влезли в сила, доколкото са били публикувани, като по делото не са релевирани нито твърдения, нито има данни, че ответниците са упражнили правото си на възражение срещу Общите условия в срока по чл. 150, ал. 3 ЗЕ.

Ето защо, между страните са възникнали действителни договорни правоотношения по продажба на топлинна енергия за битови нужди, като съдържанието на този договор е уредено в представените общи условия, утвърдени от КЕВР, които обвързват ответника дори и без да ги е приел изрично - чл. 150, ал.2, изр.2 ЗЕ и доколкото не се твърди и установява изключението по чл. 150, ал.3 ЗЕ.

С Решение № 5 от 22.04.2010 година на КС по к.д.№ 15/2009, обн. В ДВ, бр.34/2010 година е прието, че „разпоредбите на чл.153, ал.1 и ал.6 от Закона за енергетиката, касаещи топлинната енергия, отдадена от сградна инсталация и тази за отопление на уредите в общите части, не противоречи на чл. 19, ал.2 от Конституцията, като изпълнява конституционните изисквания да защитава правата на потребителите за ползване на топлинна енергия.” „Сградната инсталация е обща част по смисъла на ЗЕ, ЗС и ЗУЕС и всички собственици и носители на вещни права следва да се считат за потребители и да поемат ползите и тежестите, свързани с употребата на общата вещ. Това е конституционносъобразно, защитава потребителите и е справедливо.”/т.5 от решението/. При възражение срещу начислените суми за ползвана ТЕ общите условия предвиждат специално рекламационно производство, каквото не се установи по делото да е инициатирано от ответника.

Неоснователни са възраженията за нарушение на разпоредбите на чл.13 от Директива 2006/32/ЕО на ЕП и на Съвета от 05 април 2006 година относно ефективността при крайното потребление на енергия и осъществяване на енергийни услуги относно включване в сметките на потребителите само на реално потребено количество енергия. Гаранция за отчитане на реалното месечно потребление или реално консумираното количество енергия от крайния потребител, с които понятия си служи Директивата, са предвидените от националния законодател индивидуални измервателни уреди, както и мониториране на средства за търговско измерване на количествата топлинна енергия в абонатната станция. По този начин е спазен и принципа, заложен в т.2 на чл.13 от Директива 2006/32/ЕО за изготвяне на сметките въз основа на реално енергийно потребление. Количеството топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, зависи не от потребеното количество топлинна енергия в отделните имоти, а от вида и топлофизичните особености на сградата, на отоплителната инсталация и пр. фактори. Сградната инсталация е обща етажна собственост - чл.140, ал.3 от ЗЕ и чл.38, ал.1 от ЗС и чрез нея се затоплят не само индивидуалните имоти, но и ограждащите стени на имотите, т.е. налице е топлообмен, в резултат на който се повишава температурата в цялата сграда. Така всички собственици на имоти, находящи се в сграда-етажна собственост следва да участват в разпределението на отдадената от сградната инсталация топлинна енергия, която се явява реално енергийно потребление. В този смисъл е и изричната разпоредба на чл.153, ал.6 от ЗЕ

потребителите в сграда-етажна собственост, които прекратят топлоподаването към отоплителните тела в имотите си, остават потребители на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация и от отоплителните тела в общите части на сградата.

Разпоредбата на т.2 на чл.13 от Директивата предвижда, че държавите-членки гарантират, където е уместно, че сметките се изготвят въз основа на реално енергийно потребление и информацията е представена по ясен и разбираем начин, като т.3 на същия член определя тази информация, както и че изготвянето на сметките следва да бъде толкова често, че да позволяват на потребителите да контролират консумацията си на енергия. Посочената разпоредба не е в противоречие с българското законодателство, нито последното противоречи на общностното право в този смисъл. Същественото при директивите е, че държавите сами избират начина и средствата, с които да постигнат заложените за изпълнение в Директивата цели, за което уведомяват ЕК, която от своя страна следи много стриктно и строго това изпълнение. Горепосочената директива е транспонирана по реда на чл.18 от същата в националното ни законодателство, а именно: чрез Закона за енергийната ефективност, обн.ДВ бр.98 от 14.11.2008 год. - § 3 от ДР на ЗЕЕ и редица наредби, между които Наредба № 16-334 от 06.04.2007 год. за топлоснабдяването и същата няма пряк ефект, тъй като по принцип директен ефект имат само регламентите, а директивите, само доколкото не са транспонирани по надлежния ред. В последния случай, ако директивата не е транспонирана в срок или е лошо или непълно транспонирана, както и ако съответната държава не е уведомила Европейската Комисия за изпълнението, може да бъде ангажирана отговорността на държавата по предвидения в ДФЕС ред. Директивите могат да имат само в определени случаи вертикален пряк ефект, какъвто не е настоящия казус, тъй като касае частноправни субекти.

В горепосочените разпоредби на Директивата липсва конкретно определен срок, поради което всяка държава има свобода при избора на формата и средствата за постигане на изискуемия от Директивата резултат. Използваните изрази в Директивата сами по себе си подчертават това правило- „ДЧ гарантират, че доколкото това е технически осъществимо ...“, „ДЧгарантират, където е уместно...“.

СГС намира за неоснователни доводите, че е налице хипотезата на т.н. „непоискана доставка“.

Разпоредбата на чл.62, ал.2 ЗЗП, забраняваща доставката на централно отопление без искане на потребителя, е приета с цел транспониране в националното законодателство на разпоредбите на Директива 2011/83/ ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 25 октомври 2011 г. относно правата на потребителите, за изменение на Директива 93/13/ЕИО на Съвета и Директива 1999/44/ЕО на Европейския парламент и на Съвета и за отмяна на Директива 85/577/ЕИО на Съвета и Директива 97/7/ЕО на Европейския парламент и на Съвета. В тази връзка е постановено ТР № 2/25.05.2017 г. по т.д. № 2/2016 г. на ВКС, ОСГТК, съгласно което разпоредбите на ЗЕ не противоречат на чл.62 вр. пар.1 от ДР на ЗЗП. Съгласно задължителните указания в цитираното ТР, съгласието за доставката и нежеланието за преустановяването ѝ по реда на чл.153, ал.2 ЗЕ съставлява “искане” на услугата по смисъла на чл.62, ал.1 ЗЗП, поради което между двата закона не съществува противоречие. Съгласно мотивите на ВКС, различен е само субектът, който прави искането при доставката на централно отопление в сгради под режим на етажна собственост, като това е обективно обусловено от естеството на отношенията, които възникват между титулярите на право на собственост или вещно право на ползване върху отделни обекти в такива сгради. Не е налице хипотеза на непоискана услуга по смисъла на чл.62, ал.2 ЗЗП. При доставката на централно отопление в сградите под режим на етажна собственост искането за услугата се прави не от всеки отделен етажнен собственик, а от мнозинството етажни собственици - арг. чл.133, ал.2 ЗЕ. Потребител на услугата е цялата етажна собственост, затова титулярът на права върху отделни обекти може да откаже заплащането на доставено против волята му централно отопление в тези обекти, но не може да откаже заплащането на отдадената от сградната инсталация или от отоплителните уреди в общите части енергия при доставката на централно отопление в сградата. Съгласието за доставката и нежеланието за преустановяване ѝ по реда на чл.153 ал.2 ЗЕ съставлява „искане” на услугата по смисъла на чл.62 ал.1 ЗЗП.

Въззивната инстанция приема за неоснователни доводите за „нищожност“ на издадената Заповед по чл.410 ГПК, като противоречаща на

общностното право, което води и до недопустимост на иска и до невалидност и недопустимост на съдебното решение.

Следва да бъде отбелязано, че легално законово определение за нищожност на съдебно решение или друг вид съдебен акт, какъвто е заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК липсва, както в отменения ГПК, така и в новия ГПК-чл.270, ал.1 ГПК, поради което съдържанието на понятието се извлича по пътя на тълкуването. В правната теория и в практиката на върховната съдебна инстанция е прието, че нищожно е това решение, което не дава възможност то да бъде припознато като валиден съдебен акт, поради липса на надлежно волеизявление. Липса на волеизявление е налице, когато решението е постановено от незаконен състав, произнесено е извън пределите на правораздавателната власт на съда или не може да се направи извод за наличие на волеизявление, защото не е изразено в писмена форма, липсват подпис или подписи на съдебния състав под съдебния акт или пък решението е абсолютно неразбираемо и неговият смисъл не би могъл да се извлече дори при тълкуване. Настоящата заповед за изпълнение, за която се твърди да е нищожна, не страда от нито един от посочените пороци, отговаря на изискванията за валидност на заповедта, поради което не може да бъде обявена/приета за такава.

Относно нищожността на съдебното решение, то нищожно е решението, когато е подписано от лице, неучаствало в съдебния състав, пред който са проведени устните състезания; когато липсват мотиви в писмен вид; когато не е обявено в книгата за откритите заседания; когато не е подписано; когато е постановено от незаконен състав (напр. с участието на съдия от друг съд). Ако решението, в случая заповедта, не е съобразено със съществуващия правов ред в държавата, например недопустимо е разширено приложното поле на закона, решението не е нищожно, а неправилно и като такова ще подлежи на отмяна поради незаконосъобразност. Евентуалното противоречие, каквото не се установява, на издадената заповед с общностното право не е основание за нищожност на акта. Ясната и категорична норма на чл.411, ал.2 от ГПК разпорежда, че след като разгледа подаденото заявление в разпоредително заседание и прецени, че не е налице някоя от пречките по т.1-т.4, съдът издава заповед за изпълнение. Следователно, самата заповед представлява съдебният акт, дължим от съда при положителното произнасяне

по заявление за издаване на заповед за изпълнение, независимо от основаниято, на което е направено вземането (т.е. било в хипотезата на чл.410, ал.1 ГПК, било в хипотезата на чл.417 ГПК). Това особено ясно личи и от уводната част на образеца на заповед за изпълнение, одобрен с Наредба № 6 от 20.02.2008 г. на министъра на правосъдието (приложения № 2 и № 3 към чл. 4 и приложение № 5 към чл. 6 на Наредбата), съдържаща ясни указания за проведеното разпоредително заседание и за основанията за разпореждането на съда длъжникът да плати на кредитора определена парична сума или да предаде определена вещ. Самата заповед по одобрения с Наредбата образец съдържа всички важни указания до длъжника, в т.ч. и възможността за обжалване (само в частта за разноските) и срокът, в който следва да бъде сторено това. Ето защо наведените възражения от въззивника/ответник/ за нищожност на заповедта по чл.410 ГПК са неоснователни. Издадената заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК е въз основа на редовно заявление. Предявеният иск е с изложени фактически обстоятелства въз основа на които ищецът претендира заплащането на определена сума, като е посочен начинът на формиране на главницата и лихвата т.е. петитумът е ясен и в съответствие с обстоятелствената част на исковата молба. След подадено в срок възражение по чл.414 от ГПК от ответника и във връзка с дадените указания по реда на чл.415, ал.1 от ГПК, заявителят е предявил установителните искове по чл.422 от ГПК в преклузивния срок, като са изпълнени всички условия за допустимост на производството.

С решение № 12/02.10.2012г. по конституционно дело № 4/12 г. на КС на РБ е прието, че учреденото с действащия ГПК заповедно производство отговаря на европейските тенденции за опростяване и скъсяване на съдебните процедури, прогласени и с Регламент /ЕО/ № 1896/2006 на Европейския парламент и на Съвета от 12.12.2006 г. за създаване на процедура за европейска заповед за плащане, особено по дела, по които не съществува действителен правен спор, а съдебната намеса се налага единствено за да осигури снабдяването на кредитора с изпълнително основание, даващо му възможност да пристъпи към принудително събиране на вземането си. Предвид гореизложеното, в настоящия казус издадената заповед е съобразена с всички изисквания на действащото законодателство.

Фактът на предоставяне на топлинна енергия в обема, съответстващ на претендираната цена се установява от индивидуални справки от ФДР, документи за главни отчети, извлечение от сметки за начислени прогнозни суми от ищеца, изравнителни сметки, приетите по делото СТЕ и ССЕ.

Във връзка с **частната жалба** срещу определение от 29.07.2022 г. по гр.д. № 67372/2016 г., постановено по реда на чл.248 ГПК, в частта, в която СРС, III ГО, 150 състав е присъдил разноски за приетите по делото СТЕ и ССЕ и предвид изложените мотиви, съдът намира искането за неоснователно. Развитите доводи за нищожност на 150 състав на СРС са неотносими към предмета на спора. Отделно, с това определение, съдът не се е произнесъл по разноските, направени като възнаграждение за двете вещи лица, а това е присъдено с основното решение. Освен това, недоказани се явяват твърденията, че и в двете експертизи са наведени неверни факти и обстоятелства, кореспондиращи с чл.291 НК, че не са пълни и ясни, както е приел решаващият съдия, а на СТЕ са поставени недопустими правни въпроси. СГС приема относно депозитите за двете експертизи, че експертизите са били допуснати по искане на ищцовото дружество и с оглед твърдението му за дължимостта на ТЕ, което може да бъде установено само по експертен път чрез назначаване на СТЕ и ССЕ. С оглед изхода на делото, отговорността за тези разноски се носи от ответника според уважената част от иска и от ищеца, според отхвърлената част от иска, като в случая искът е уважен изцяло. Определението, постановено по реда на чл.248 ГПК, също следва да бъде потвърдено.

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение от 26.07.2018 г. по гр.дело № 67372/16г. на СРС, III ГО, 150 състав, както и определение от 29.07.2022г. по гр.д. № 67372/2016 г. на СРС, III ГО, 150 състав, постановено по реда на чл.248 ГПК.

Решението е постановено при участието на трето лице помагач на ищеца „Т.С.” ЕАД- „Т.С. ЕООД.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.280, ал.3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____